

Lisämuistelmia

Vaikka nämä ovat olleet poliittiset muistelmani, tässä on kyllä muutenkin elämäkertatietojani. Nyt on syytä hieman lisätä tapahtumia. Muuten elämäni on jatkunut idyllisinä eläkepäivinä Reposaaren maisemissa, olen veneillyt, matkustellut ja naisystävä on aina välillä vaihtunut. Naimisiin tai kihloihin en ole mennyt. Internetin foorumeihin olen aika paljon kirjoitellut ja muu kirjoittelu näkyy tässä kotisivuilla. Kaikenlaisista velvollisuuksista olen vetäytynyt ja olen vain nauttinut eläkepäivistä. Facebook'in kautta on jatkuvaa yhteyttä ystäväpiiriin matkojen lisäksi. Tytär on muuttanut Tampereelle, mutta hänen asioistaan en saa kirjoittaa kun hän häpeää maolaista menneisyyttäni eikä hyväksy Jeesuksen Kristuksen kirkkoa (mormonikirkkoa).

Vihreiden kokouksissa en ole kirjoittanut, enkä toiminnassa. Pikkujouluissa olen silloin tällöin ollut ja foorumeihin kirjoitellut myös vihreistä asioista. Kerran pidin pyydettäessä alustuksen pikkujouluissa vihreiden alkuajoista Satakunnassa ja Porissa. Myös Pirkko Lilja muisteli samassa tilaisuudessa.

Kaksi muutosta on tapahtunut tässä Reposaaren idyllissäni. Veneestä olen joutunut luopumaan kun olen vanhemmiten tullut niin kömpelöksi, ettei se veneily enää ole nautinnollista ja turvallista. Myin veneen Risto Santavuorelle ja siellä se nyt viettää kunnioitettavia miehuutensa päiviä Anttooran saaren rannalla ja vesissä Finnnokassa. Vene on rakennettu 2002 Merikarvian Kööriössä Kumpuselällä, ja se on perinnevene, valmistettu vanhojen soutuapurjeveneiden mallin mukaan sprilipurjein, ja veneessä keulassa on asiasta plakaatti. Satakunnan Kansassa on ollut veneestä artikkeli.

Ja olen liittynyt takaisin tähän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon (siis mormonikirkkoon). 40 vuotta olin jäsenenä, joista kaksi viimeistä eronneena kirkosta, ja aina olen puolustanut kirkkoa ja sen oppia, mutta nämä vuodet olen elänyt kuin maallistunut protestantti, olen juonut railakkaasti ja ollut sängyssä naisten kanssa vaikka en ole ollut heidän kanssaan naimisissa. Uskon Jeesukseen olen säilyttänyt koko ajan, ja olen puolustanut mormonioppia.

Nyt kesällä 2016 liityin takaisin kirkkoon ja minut toivotettiin lämpimästi tervetulleeksi. Olen ollut täysin tyytyväinen ratkaisuuni ja nyt on elämä ollut mukavaa ja sisältörikasta. Onhan hienoa valmistautua seuraavaan vaiheeseen henkeni kehityksessä toivoen lopulta taivaaseen pääsemistä, vieläpä siihen korkeimpaan, kirkastettuna olentona. Eivät tuttavatkaan ole mitenkään asiaa pahoitelleet, päinvastoin ainakin kolme ihmistä kirkon ulkopuolelta on suorastaan onnitellut minua ratkaisusta.

Kirjoitan asiasta vain perusteluni. Kun liityin kirkkoon 40 vuotta sitten, halusin nimenomaan kasteelle, koska olin lukenut Raamatusta että se on tärkeää. Annoin kaiken tapahtua kirkon tavalla, mutta en oikein ollut tyytyväinen siihen että kasteen jälkeen myös lätkäistiin kädet pään päälle, ja sanottiin että nyt olet meidän, Jeesuksen jne. kirkon jäsen. Kasteen jälkeen tunsin saaneeni myös Pyhän Hengen kasteen vaatehuoneessa viltin alla.

Vaimoni mielestä jälkeenpäin kirkkoon liittyminen oli viimeinen pisara meidän eroprosessissamme, vaikka hän oli kiltisti mukana kastetilaisuudessa. Ehkä olinkin vaimoa paossa ja osallistumassa Yhdysvaltojen presidentinvaaliin kun minut kaadettiin selälleni veteen. Minulla olikin kaikenlaisia luuloharhoja vielä siihen aikaan, mutta juuri kirkon yhteisön ja veljien siunauksella ja voitelulla sitten paraninkin reaktiivisesta psykoosistani. Tietysti kaikki hoito ja tapahtumat elämässä vaikuttivat siinä. Tästähän on jo aiemmin muistelmistani niin kuin muutenkin ajatteluni kehityksestä. Muistan kuinka kaksi asiaa oli minulle erityisen tärkeitä ja parantavia: viikoittainen saunassa käynti ja viikoittainen urheilu (lentopallo seurakuntatalon salissa).

Kaksi vuotta elin kirkon käskyjä noudattaen, ja yhteensä 38 vuotta kirkon jäsenenä mutta eläen kuin maallistunut protestantti, kaksi vuotta eronneena ja nyt taas jäsenenä pykälää noudattaen. Siis 30- vuotiaana menin kasteelle ja 40 vuotta myöhemmin uudestaan. Uskoon tullessa pitää katua syntejään ja tehdä parannus, uskoa todeksi Jeesuksen sovitustyö omalla kohdallaan, uskoa evankeliumi (meidän kirkossa palautettu evankeliumi niin kuin se on Raamatussa, Mormonin kirjassa ja kirkon profeettojen ilmoituksissa) ja mennä kasteelle. Pitää lähteä parannuksen, uudestisyntymisen ja pyhityksen tielle. Nyt uskoin ja tein oman osani näin. Sain kasteen ja minut konfirmoitiin kirkon jäseneksi ja sain Pyhän Hengen lahjan kätten päälle panemisen kautta niiltä joilla on siihen valtuus.

Toimitukset ovat pyhiä ja päteviä. Mitä ihminen tuntee ja kokee, se vaihtelee. Ensimmäisellä kerralla 1976 sain toimitukset ja tiettyjä tunteita, mutta kunnolla tunsin saavani syntini anteeksi itkien ja katuen kerran Musan kirkossa kun siellä saarnasi lestadiolaispappi. Hän kertoi kuinka sielunhoitajan tärkein tehtävä on antaa synnit anteeksi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Silloin tunsin sen voimakkaasti ja puhdistuin tunnetasolla. Hyvä tunne säilyi ja menin syömään. Yhden oluen jälkeen tunne säilyi, mutta toisen oluen jälkeen se jotenkin alkoi haalistua ja harmaantua. Sitä sitten ihmettelin ja räknäilin ja myöhemmin puhuin erään papin kanssa oltuani raamattupiirissä luterilaisessa kirkossa. Hän sanoi jotain lohduttavaa, mutta asia ei korjaantunut. Kuitenkin suhteellisen hyvällä omallatunnolla elin sitä elämäni kirkon jäsenenä ja maallistuneena protestanttina.

Koin monia hengellisiä ja maallisia asioita. Aivan pyhimmistä ei oikein ole lupa puhua.

Pari vuotta sitten olin seurakunnan johtajan puheilla ja hän sanoi että on kuullut käyttäytymisestäni huonoja ja minun pitäisi olla puoli vuotta sillä tavalla, että noudatan kirkon opetuksia ja standardeja että voisin päästä patriarkaaliseen siunaukseen, josta olin kysymässä. Vähän loukkaannuin kun hän oli uskonut juoruihin, en nyt aivan siten ollut käyttäytynyt kuin hän oli kuullut, mutta siinä miettiessäni asiaa tulin siihen tulokseen, etten pysty enkä haluakaan noudattaa kaikkia pykälää. Kun en voi niitä noudattaa, on parempi olla erossa kirkosta. Tein sitten niin.

Se tuntui helpotukselta ja pari vuotta olin sitten erossa. Kun huomasin, että kyllä oikeastaan pystynkin noudattamaan käskyjä, liityin takaisin. Ajattelin että riittää kun teen parannuksen teoistani, uskostanihan en sinänsä ollut luopunut, ja

menen ottamaan sakramenttia. Seurakunnan johtajan mielestä takaisin tulo edellyttää koko paketin läpikäymistä uudestaan. Uusi kaste ja koulutus.

Näin sitten tehtiin ja olen nyt kesästä 2016 lähtien ollut taas jäsenenä. Ja tällä kertaa ymmärrän ja noudatan kaikkia käskyjä parhaani mukaan.

Kun mennään uudelleen kasteelle niin on syytä tässä selvittää miten se sopii yhteen Raamatun ”yksi kaste”- opin kanssa. Yksi kaste ei tarkoita, etteikö pitäisi luterilaisen lapsikasteen tai muun kasteen jälkeen mennä kasteelle uudelleen kirkossa. Se tarkoittaa että on vain yksi oikea tapa kastamiselle. Kastettavan pitää katua syntejään, tehdä parannus ja uskoa evankeliumi. Meidän kirkossa täytyy uskoa evankeliumi niin kuin se on ilmoitettu palautetussa evankeliumissa, Mormonin kirjassa ja Joseph Smithin ja kirkon profeettojen saamissa ilmoituksissa. Kasteen suorittajalla täytyy olla pappeuden valtuus sen suorittamiseen ja hänen täytyy valtuutensa mainiten lausua kastettavan koko nimi, kasteen sanat, ja tehdä se Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimessä. Sitten kastettava todistajien läsnä ollessa upotetaan kokonaan veteen. Siinä kastettava menee portista sisään Jumalan Valtakuntaan ja saa syntinsä anteeksi.

Näin täytyy kaste uudelleen suorittaa myös kirkosta eronneille.

Nyt olen taas tällä tiellä onnellisena ja kaikki on mennyt varsin hyvin. Tämä on tärkein asia elämässäni ja on oikein olla tällä tiellä. Parannus, uudestisyntyminen, pyhitys ja kilvoitus ovat prosesseja jotka jatkuvat koko elämän, kukaan ihminen ei ole täydellinen, vaan olemme syntisiä ja tarvitsemme jatkuvaa uudistusta ja parannusta. Sakramentissa, ehtoollisessa uudistamme aina liittomme ja saamme syntimme anteeksi.

Pelastumme yksin armosta, mutta käskyjä täytyy noudattaa, usko ilman tekoja on kuollut. Tässä ei ole mitään omavanhurskautta eikä lakihenkistä. Molemmat puolet ovat tärkeitä eri kannalta. Yksin armosta pelastumme, Jumala pelastaa kenen pelastaa, se on yksin Jumalan käsissä. Jumalalle ei voi näytellä eikä valehdella. Mutta käskyjä täytyy noudattaa, muuten on laittomuuden tekijä.

Filosofisista ajatuksistani

Koska olen kirjoittanut ja levittänyt ajatustani, että universumi on ikuinen ja rajaton, vastustaessani alkupamaus- teoriaa filosofiassa ja tähtitieteessä, kosmologiassa, on syytä vielä sanoa mitä se tarkoittaa täsmällisesti, jos joku ajattelee kieltäväni siinä Jumalan tämän maailman luoja.

Universumi, maailmankaikkeus tarkoittaa kaikkea mitä on, silloin sen muodostaa - meidän uskovaisten mielestä ainakin – Jumala, Jumalan maailmat, ja meidän maailmamme yhdessä, universumimme ja kaikki mahdolliset ”muut universumit”. Vain *tämä* universumi, tämä kokonaisuus on ikuinen ja rajaton. Luodulla maailmalla sen sijaan on alku, luominen, ja loppu, maailmanloppu,

jumalattomien tuhoutuminen, ja tuhatvuotisen valtakunnan lopussa uuden maan ja uuden taivaan luominen.

En siis tarkoita että luotu maailma on ikuinen vaan että universumi tässä täsmällisessä merkityksessä on ikuinen. Miten tieteen ja luomiskertomuksen asiat pitäisi yhdistää tai muuten ajatella, on ihmiskunnalle edelleen salaisuus, eikä siitä ole yhtenäistä kantaa kirkossa. Minunkin ajatukseni ovat vaan alustavia ja puolinaisia, keskustelu asiasta on vapaa kirkonkin piirissä.

Tästä syystä ei ole tarpeen korjata filosofisia mielipiteitäni kirjoissani, vaikka olenkin taas kirkon kuuliainen jäsen, keskustelu jatkuu ja korjaan käsityksiäni sitä mukaan kuin tarvetta on.